

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/1190/2015
Identifikačné číslo spisu:	1609206285
Dátum vydania rozhodnutia:	31.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1609206285.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: Obec Marianka, so sídlom Školská 32, 900 33 Marianka, IČO: 00 301 930, zastúpená obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária JURIKA & KELTOŠ, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 2, 811 07 Bratislava, IČO: 35 951 087, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Martin Keltoš, proti žalovanému: X., bytom S., o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 4 C 454/2009, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 27. augusta 2015 sp. zn. 10 Co 326/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Malacky (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením zo 16. júna 2015 č. k. 4 C 454/2009-212 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy konania v sume 99,50 € a trovy právneho zastúpenia v sume 786,34 €. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznal. Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom a v intenciách vysloveného právneho názoru odvolacieho súdu, podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p., keď v prejednávanej veci bola plne úspešná žalobkyňa a vzniklo jej právo na náhradu trov konania voči vo veci plne neúspešnému žalovanému.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne uznesením z 27. augusta 2015 sp. zn. 10 Co 326/2015 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Uviedol, že súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobkyni úspešnej v konaní (§ 142 ods. 1 O.s.p.) priznal náhradu trov, ktoré jej v konaní vznikli a zároveň správne základ pre výpočet trov právneho zastúpenia určil podľa rovnakých kritérií, ako základ pre výpočet súdneho poplatku vyrubovaného vo veci (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 M Cdo 18/2008). Ďalej konštatoval, že je plne v súlade so všeobecnou zásadou

spravodlivosti súdneho konania, ak súd prvej inštancie pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny nevychádzal z hodnoty nehnuteľnosti, určenej znaleckým posudkom, ktorý žalobkyňa predložila až po skončení konania vo veci samej, ktorý nebol vypracovaný na základe uznesenia prvoinštančného súdu, ani ho žalobkyňa nepredložila v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, napriek tomu, že ním disponovala (keďže bol vypracovaný 11. decembra 2013 a prvoinštančný súd vo veci rozhodol rozsudkom 28. júla 2014), a žalovaný ani nemal možnosť sa k nemu vyjadriť.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala 20. októbra 2015 dovolanie žalobkyňa, pričom prípustnosť dovolania odôvodnila tým, že sa jej postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v zmysle Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 1. januára 2015 išlo o ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Namietala tiež nesprávne právne posúdenie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa žalobkyne je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu neodôvodnené, čo spôsobuje jeho nezákonnosť a nepreskúmateľnosť. Odvolací súd sa podľa nej nevysporiadal s dôvodmi, ktoré uviedla v odvolaní.

4. Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok; ďalej len „CSP“), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ O.s.p.).

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016 za účinnosti zákona č. 99/1963 Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 239 O.s.p.

7. Dovolanie žalobkyne smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu upravovalo ustanovenie § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Podľa výslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkoch, oslobodení od súdnych poplatkov, prerušení alebo neprerušení konania, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

8. Keďže v prejednávanej veci je dovolaním žalobkyne napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, proti ktorým nie je dovolanie prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobkyne z ustanovenia § 239 O.s.p. vyvodiť nemožno. Dovolanie by bolo prípustné iba vtedy, ak by konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, malo niektorú z väd uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. Takúto vadu konania ale dovolací súd nezistil.

9. Žalobkyňa namietala, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

10. Podľa stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

11. V zmysle citovaného stanoviska bola vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná žalobkyňou považovaná za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá však v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu prípustnosť dovolania nezakladala (pozri napr. sp. zn. 3 MCdo 16/2008 a 6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011).

12. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch mohla nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahovalo vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie malo také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížila k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci bol dôvod pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

13. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladala. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

14. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

15. Žalobkyňa v dovolaní zároveň namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je po právnej stránke nesprávne. Nesprávne právne posúdenie veci bolo síce relevantným dovolacím dôvodom v tom zmysle, že ho bolo možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. účinný do 30. júna 2016), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladalo (pozri R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nešlo totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania, preto sa týmito námietkami dovolací súd nemohol zaoberať.

16. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť z § 239 O.s.p. a nepreukázala sa opodstatnenosť argumentácie v dovolaní o dôvode zakladajúcom prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a v odvolacom konaní nevyšli najavo ani ďalšie vady vymenované v § 237 ods. 1 O.s.p., dovolací súd odmietol dovolanie žalobkyne ako procesne neprípustné (§ 447 písm. c/ CSP) bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

17. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.